

Світ крізь сльозу

Микола Руденко

Світ крізь сльозу — то зовсім інший світ:
Адже ж сльоза — не скельце і не лупа.
Давно забута мазанка-халупа
Від тебе раптом зажадає звіт.

І ти їй понесеш всього себе —
Туди, де забринів твій перший виток.
Твого життя не вельми мудрий звиток
Вона у глині вимне й прошкребе.

Збагнеш: це лоно неньки, далебі —
Не просто камінь і не просто глина.
І зробишся тонким, як павутина —
Комар і той заграє на тобі.

Відчуєш: власні нерви обросли,
Немов коріння трав, усю планету.
А кров твоя — глибінь, що з бігу-лету
Прибоєм припадає до скали.

Тобі болять міста і кораблі,
Що возять смерть, розважену на тонни.
Болять тротилом перериті гони,
Де кості вбитих лізуть з-під землі.

Душа твоя волатиме, бо в ній
Застогнуть ріки від життя гіркого
Та люди, що, не знаючи для чого,
Приходять в світ —
І йдуть на перегній.

Навіщо жив —
Щоб їсти хліб і сіль?
Вже й згорбився,
А розумом дитина...
І, може, справді, ніби павутина,
Ти тонко-тонко видзвениш свій біль.

Немовби час, напнувши на лозу,
Тебе почепить вітрові на плечі...
Тоді дивитись на людей і речі
Ти врешті-решт навчишся крізь сльозу.